Ι.Μ.Κ.Α.Φ.Μ.
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Αποστολικοί Αγγίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

Κυριακή 15 Νοεμβρίου 2026

Η΄ Λουκά

Σαρανταήμερο, Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμωνᾶ καί Ἀβίβου, Θωμᾶς Β΄ ὁ Νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 845

Η΄ Λουκά

Απόστολος: Πρὸς Ἐφεσίους, β' 14-22 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, Ι' 25-37

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«**Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον**» (Λουκ. 10,34).

Η παραβολή του καλού Σαμαρείτη σώζεται μόνο στο Ευαγγέλιο του Ευαγγελιστή Λουκά, ο οποίος παραδίδει και υπογραμμίζει ιδιαίτερα τη φιλανθρωπική στάση του Ιησού προς τους φτωχούς, τους πάσχοντες, τους περιφρονημένους, τις αμαρτωλές γυναίκες, προς όλους δηλαδή εκείνους για τους οποίους ένας αξιοπρεπής θρησκευόμενος Ιουδαίος της εποχής δε θα έδειχνε καμιά εκτίμηση και φυσικά θα απέφευγε τη συναναστροφή μαζί τους.

Η παραβολή αυτή προκαλείται σήμερα, όταν ένας άνθρωπος πάει στον Χριστό και του λέγει: «**Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;**» (Λουκ. 10,25). Πώς θα μπορέσω να κερδίσω ζωή αιώνια; Και ο Χριστός, που κατάλαβε το πείραγμα του, του απαντάει ότι για κάτι τέτοιο τις προδιαγραφές τις δίνει ο νόμος του Θεού προς

τους ανθρώπους, και όταν κι εάν τον ακολουθήσουν τον νόμο αυτό, θα αποκτήσουν αιώνια ζωή. Στη συνέχεια ο Χριστός τον ερωτά: «**Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται;**». Ναι τον γνωρίζω Του απαντά. Ποιος είναι; «**Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν**» (Λουκ. 10,27). Πολύ σωστά! Λοιπόν κάνε αυτό και θα ζήσεις. Και ποιος είναι ο πλησίον; «**Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;**» (Λουκ. 10,29). Και τότε αρχίζει ο Χριστός να διηγείται την πολύ γνωστή παραβολή του καλού Σαμαρείτη.

Ο Νόμος του Θεού λέει και ο Χριστός το επισημαίνει: «**καὶ τὸν πλησίον σου**», όχι και τους «πλησίον σου»! Κι αυτό γιατί ο πληθυντικός εμπεριέχει αοριστία. Ο διπλανός είναι συγκεκριμένος, ενοχλητικός και μεταξύ μας υπάρχουν τριβές συνεχείς και διαρκείς. Αγαπάμε μεταλόγια όλο τον κόσμο! Δεν κοστίζει τίποτα! Όταν χρειαστεί να αγαπήσουμε αυτόν που είναι δίπλα μας εκεί τα πράγματα μπερδεύονται. Εδώ ο Χριστός, λοιπόν, λέγει : «**καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου**». Εδώ κι αν υπάρχουν παρανοήσεις! «Όπως τὸν ἑαυτό σου». Όχι όσο τον εαυτό σου. Το «ως» το αρχαίο πολλές φορές το μεταφράζουμε στα νέα Ελληνικά «όσο». Δεν λέει όμως όσο! Λέγει όπως τον εαυτό σου. Δηλαδή; Τον εαυτό σου πώς τον αγαπάς; Επειδή είναι πλούσιος; Έξυπνος; Όμορφος; Τα έχει όλα; Άρα γιατί τον αγαπάς; Αυτονόητο, επειδή είναι ο εαυτός σου! Λέγει, λοιπόν, ο Χριστός, και τον διπλανό σου θα τον αγαπάς με το ίδιο αυτονόητο σκεπτικό.

Και ακολουθεί η διήγηση από τον Χριστό της παραβολής του καλού Σαμαρείτη. Δε θα σάς απασχολήσω με τη διήγηση της παραβολής, που είναι λίγο-πολύ γνωστή σε όλους τους χριστιανούς. Θα επικεντρωθώ διεξοδικά στην ερώτηση του νομικού: «Τίς ἐστί μου πλησίον;». Σήμερα η ίδια ερώτηση επανέρχεται πιο επίκαιρη από ποτέ, σε μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού της έννοιας «πλησίον», δεδομένων των νέων συνθηκών. Ποιος είναι σήμερα ο πλησίον; Ο άνθρωπός μας που έχει πραγματικά ανάγκη τη βοήθειά μας. Να κάποιοι συνάνθρωποι μας

που χρήζουν βοηθείας: Ο ζητιάνος, ο ανάπηρος ή το μικρό παιδί, τους οποίους πιθανόν εκμεταλλεύονται κακοποιοί, ο ρακένδυτος αλλοδαπός μετανάστης, ο μαστουρωμένος από ουσίες, κυρίως νέοι άνθρωποι, οι πληγέντες από καιρικά φαινόμενα και πολλοί άλλοι συνάνθρωποι μας. Πώς όμως βεβαιώνεται η αξιοπιστία του «πλησίον»; Πώς αξιολογούνται οι προθέσεις του; Πώς καθορίζονται οι πραγματικές ανάγκες και ο πόνος; Φυσικά πλησίον είναι ο κάθε συνάνθρωπος με τον οποίο συναλλασσόμαστε, συμβιώνουμε ή συνεργαζόμαστε, που έχουμε την έγνοια του, που προσευχόμαστε γι' αυτόν, που μπορούμε να συγχωρέσουμε.

Ο Κύριος στη σημερινή παραβολή κάνει κάτι πρωτοποριακό ως προς την έννοια του «πλησίον». Απελευθερώνει, δηλαδή, την έννοια αυτή από τα στενά όρια και πλαίσιο, γεωγραφικό, φυλετικό, θρησκευτικό. Ο Ιησούς τονίζει ότι δεν υπάρχουν όρια στο χρέος της αγάπης. «Πλησίον», όπως ήδη σάς είπα, είναι ο κάθε άνθρωπος που βρίσκεται σε ανάγκη, αδιακρίτως έθνους, φυλής, θρησκευτικού πιστεύω, κοινωνικής τάξης ή ευθύνης για την κατάστασή του. Εκείνο που βαρύνει είναι ο ίδιος ο άνθρωπος ως εικόνα του Θεού. Και το ουσιαστικό πρόβλημα δεν είναι ποιος είναι ο «πλησίον», αλλά το πώς γινόμαστε εμείς «πλησίον» σε κάθε άνθρωπο που χρειάζεται βοήθεια.

Ο Κύριος, αγαπητοί μου με την αποκαλυπτική Του περιγραφή θέτει έμμεσα έναν ακόμη σοβαρό ερώτημα. Ποιος έχει την ευαισθησία να κατανοεί καλύτερα το θέλημα του Θεού, να ανακαλύπτει καλύτερα το βαθύτερο νόημα της εντολής περί αγάπης του «πλησίον»; Ποιος τελικά τηρεί τον νόμο; Αυτοί που επισήμως ασχολούνται με το λειτουργικό τυπικό, οι ιερείς και οι θεολόγοι ή ένα ξένος, ο Σαμαρείτης, ο οποίος αν και βρισκόταν εκτός της ορθόδοξης Ιουδαϊκής συναγωγής, εντούτοις βλέπει με καθαρό μάτι και αυθόρμητη καρδιά τον συνάνθρωπό του, χωρίς θρησκευτικές και φυλετικές προκαταλήψεις; Ποιος ανταποκρίνεται έμπρακτα στις ανάγκες του άγνωστου και ανώνυμου «πλησίον;». Οι Ιερείς ή ο Σαμαρείτης; Θεωρητικά εμείς οι χριστιανοί συμφωνούμε με τη νέα αυτή διάσταση της έννοιας του «πλησίον», που καθορίζει η παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Αλλά

στην πραγματικότητα τι κάνουμε; Θαυμάζουμε τον καλό Σαμαρείτη και μιμούμαστε, ίσως αθέλητα, τον Ιερέα και τον Λευίτη και οι κληρικοί και οι λαϊκοί. Το ουσιαστικό, λοιπόν, ζήτημα στην προσωπική μας ζωή είναι το πώς από τη διανοητική συμφωνία με το μήνυμα της σημερινής παραβολής θα προχωρήσουμε στην υπαρκτική συμμόρφωση. Από την απλή αποδοχή της αγάπης προς τον «πλησίον» στην ουσιαστική βίωση της.

Αγαπητοί μου αδελφοί, έχουμε μόνον έναν εαυτό και με αυτόν τον έναν εαυτό μας, με την ποιότητα που έχει αυτός ο εαυτός, αγαπάμε και τον Θεό και τον διπλανό μας, και τον εαυτό μας. Αν η ποιότητά μας είναι εγωκεντρική, όλα αναφέρονται σε μάς και όλα επιστρέφουν σε μάς και καταλήγουμε να θεοποιούμε τον εαυτό μας και δεν θα αγαπήσουμε ποτέ κανένα, ακόμη κι αν βλέπουμε τον ίδιο τον Θεό ως συμφέρον, δε θα μπορέσουμε να Τον αγαπήσουμε, αν δεν έχουμε μάθει να αγαπάμε σωστά. Δε θα χρειαστεί να βρούμε έναν τραυματισμένο στον δρόμο. Σπάνια θα συμβεί κάτι τέτοιο στη ζωή μας. Θα βρούμε όμως πάρα πολλούς που είναι δίπλα μας καθημερινά, που έρχονται μπροστά μας ως ενοχλητικές παρουσίες! Που είναι γείτονες μας, οι οποίοι δε σταματούν τον θόρυβο και μάς ενοχλούν! Που είναι ο άνθρωπός μας, με τον οποίο αποφασίσαμε να ζήσουμε μαζί για μια ζωή, και ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι είμαστε ξένοι! Χίλιες δυο αφορμές και χίλια δυο περιστατικά θέλουν να μάς μάθουν ότι η αγάπη είναι ένα γεγονός το οποίο δεν αλλάζει! Μπορεί να αλλάζουν οι μορφές ή οι εκφάνσεις της αγάπης, αλλά η αγάπη είναι ένα γεγονός το οποίο δεν αλλάζει επί της ουσίας, είναι αιώνιο! Δηλαδή είναι ο τρόπος με τον οποίο η ζωή αποκτά μονιμότητα και ομορφιά.

Ο Χριστός στο Ευαγγέλιο μάς λέει ότι θα διπλασιάσει τις δωρεές Του, αν μάθουμε να αγαπάμε! Πρέπει όμως εμείς, απαραιτήτως και επειγόντως να λύσουμε το «σκοινιά» που σφίγγουν την καρδιά μας και δεν την αφήνουν να αγαπάει. Να τη μάθουμε να χωράει τουλάχιστον έναν άνθρωπο «**πλησίον**».

ΑΜΗΝ!